

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Vorige week zondag eindigde ik mijn preek met de woorden dat wat het geloof van ons vraagt, is om ons open te stellen-

Niet in zeker weten, maar in vertrouwen, juist in onze twijfel.

Daar wil ik vandaag op doorgaan:

Twee open handen:

Niet gesloten, of krampachtig vasthoudend.

Geen handen in je zakken, afwachtend.

Geen handen over elkaar, van 'dat zullen we wel zien'.

Geen hand met een steen erin, of vasthoudend aan 'wat van mij is'.

Geen vuist, geen opgeheven Nazi symbool van overheersing.

Pas als je handen daadwerkelijk open, leeg zijn, kun je (de Geest) ontvangen, kun je de ander ontvangen.

Zoals een vlinder pas op je hand landt, als die heel stil, rustig en ontspannen is.

Een moment van verwondering, verstilling: Die prachtige vlinder, zo licht en kwetsbaar. (zoals duif bij de doop van Jezus)

Zo stel ik me dat voor- dat de Heilige Geest op ons, in ons komt.

Allereerst en voor het eerst bij de leerlingen. Niet als een storm, als een vloed, maar allereerst als een opening-een briesje.

Een innerlijk ontvangen, of een innerlijke omslag:

Ik wil u op een paar wijzen, als het gaat om die ontvankelijkheid- die we uit het Pinksterverhaal kunnen halen:

1. Iets waar we makkelijk overheen lezen, is dat de Pinkstergebeurtenis zich binnen voltrekt, maar dat het verhaal daarna meteen in Jeruzalem vervolgt:

Twee belangrijke onderdelen of essenties van ons geloof en kerk zijn: binnen en buiten, inkeer en delen.

Je hebt de stilte, inkeer, beschutting nodig om te kunnen ontvangen, de stem te verstaan. Alleen, en samen, thuis en in de kerk.

maar daarna-geïnspireerd door de Geest gaat het naar buiten: Niet meer achter gesloten deuren.

Ontvangende handen ontvouwen zich tot delende handen.

Ontvangen in overvloed- van Gods liefde, van Geestkracht, enthousiasme, genoeg om te delen-

2. En daarin zit ook het actieve gedeelte van geloven. Niet zozeer of alleen geloof zien als set van regels, dogma's, maar als woord en daad- het Hebreeuwse *Dabar*. Zoals de leerlingen gaan spreken over Gods grote daden- onlosmakelijk als koppel verbonden.

Zoals ons biddend zoeken en beamen- van vorige week, zelfs in onze twijfel, in onze onzekerheid, ons ongeloof. Misschien juist wel denk ik. Dat dat poreuze in ons geloof, als het ware gaten maakt in onze zekerheid, maar ook openingen bieden: in afhankelijkheid, ontvankelijkheid.

Want in dat poreuze, met woorden van Leonard Cohen- 'the crack' – komt het licht binnen. Weet je je afhankelijk van iets wat groter is dan jij. Een besef en nood:

Dat je elkaar nodig hebt. Dat je elkaar niet overtroeft met dit is de waarheid, of ik heb gelijk.

Dat je elkaar kunt ontvangen.

En dan stel ik me zo voor, met dat beeld van een struik of boom uit Mattheus 13: het koninkrijk van God is als een mosterdzaadje is, dat uitgroeit tot een boom. Een boom waar voedsel, rust, schaduw, beschutting is en waar je mag nestelen.

Bij mij in de buurt staan een paar grote heggen, en elke morgen als ik met de hond loop, vliegen de mussen in en uit. Soms lijken ze er niet te zijn, maar dan schrikken ze ergens van, en vliegt de hele heg uit.

Zo stel ik me het voor hoe wij mensen voor elkaar kunnen zijn: met genoeg ruimte in ons voor God, de Geest, het goddelijke in onszelf.

Dat er in ieder van ons genoeg ruimte is om de ander te ontvangen- dat we als het ware complementair leven, zoals mus en heg-samenleven.

Dat we zo als kerk mogen zijn: open, poreus, toegankelijk, relevant, vindplaats van God, met beschutting en nestelruimte voor alle leeftijden!

Wie je ook bent, waar je ook vandaan komt, vogels van divers pluimage!

3. Die diversiteit wordt meteen duidelijk in de achtergrond van de mensen die in de tekst genoemd worden:

Parten, Meden, Elamieten, Mesopotamië, Kapadocie, Judea, Pontus, Azië, Frygie, Pamfylie, Egypte, Cyrene, Romeinen, Kretenzers en Arabieren.

Iets daarvan proefden we een aantal weken geleden al op de vroege morgen van Pasen, toen Maria van Magdala en de leerlingen de eerste getuigen werden van de opstanding.

Ieder van hen getuigde op zijn eigen manier.

En zo is het ook met de geest van Pinksteren.

De leerlingen worden als het ware door de Heilige Geest bevestigd in het ambt: ieder op zijn eigen manier. In zijn eigen taal. De een stil achter de schermen, als een rots waar je op kunt bouwen.

De ander samen, meewerkend of elkaar inspirerend, en weer een ander als leidinggevende, of meer op de voorgrond.

De een biddend, de ander lezend, en weer een ander met zijn handen aanpakkend.

Orthodox, vrijzinnig, baptist, rooms, evangelisch, vurig of stil.

Maar het is goed om ons te beseffen dat ieder van ons anders is in het zoeken, of ontvangen.

4. Niet iedereen kan of wil God zoeken in de stilte, of in de eenzaamheid.

Daarom is het goed ons te beseffen dat de leerlingen op weg gaan, en hoe ze dat doen, en wat de reactie van de omstanders is:

Om bij het laatste te beginnen: de omstanders zijn buiten zichzelf van verbazing, zeggen: ze zijn vast dronken: (geestdrift, en-thou-sias- in de geest zijn)

Ondanks al die verbazing, al die mensen die zeiden dat het niet kon, dat het alleen maar minder werd, of financieel niet meer te dragen, gingen ze toch. Ze blijven niet op een kluitje zitten, tot de laatste het licht uit doet, het vuur gedooft is.

Om Jezus woorden vast te houden, uit te leven, doen juist iets heel tegenstrijdigs: Zoals Jezus zegt' Houdt mij niet vast' zo houden zij niet vast aan elkaar, aan Jeruzalem, aan Zijn Woord.

Begrijp me niet verkeerd: Ze nemen het wel mee, het spoort hen aan, ze willen eruit delen, als levenshouding, maar niet als een krampachtig gecondenseerde materie.

Nee ze verspreiden zich over de hele aarde,

Juist om het zout, het zuurdesem, het licht te zijn- en juist op plekken waar dat nog niet is!

5. Laat je geloof dus juist in kruisbestuiving komen met nieuwe mensen, nieuwe ideeën, met mensen die vragen, die jou bevragen.

Sluit jezelf niet op in je eigen gelijk,
in je eigen bastion van aannames,

maar ga op pad,
reis licht, zegt Jezus,
dan pas kan je je laten ontvangen door de mensen op je pad.
Niet als op een groepsreis met gelijkgestemden.

Maar licht te leven,
Wat zegt dat ons voor onze agenda, onze levenshouding?
Om niet dicht te slibben, of je vol te stoppen met van alles en nog wat:
Maak ruimte in jezelf, in je agenda, in je leven:
Stop niet alles vol,
sta open
Houd wat je in je leven bezit niet met beide armen vast.
Maak je armen open,
Laat wat ruimte in je dag, kijk om je heen,
verwonder je over de dingen onderweg,
wees dankbaar.

Wees als het ware poreus,
Om open te staan voor elkaar, voor Gods geest,
de muizenissen uit je weg te laten waaien,
om licht door te laten, door te geven,
voor wie of wat er in je leven op je af komt.

Om licht te leven,
licht in het leven te staan,
licht te ontvangen en door te geven,
Veelkleurig licht van de Pinkster/geest.

Amen